

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Εναντιν κι' είκοστον μετροῦντες χρόνον
διδρεύομεν' στήν γην τῶν Παρθενώνων.

Πέμπτη κι' είκοστη Γεννάρη
φηγοφόροι' στὸ ποδάρι.

Χίλια κι' ἑνικόσα τέσσερα και δέκι,
τοὺς ἔχθρον, Πατρίδα, κινά και πελέκα.

Ποσυντος χιλια και δικαόσα κι' ἐγδοήκοντα κι' ἕπτα
και Δημοτικῶν Συμβούλων νέα πρόσωπα σεπτά.

'Ο Φρασουλής σ φρειγῶν περὶ τῶν ἐκλογῶν.

Φ.—Μερκούραρος, Μπενάκαρος, τί κέντρα, τί κραυγαῖς!..
τάξιμες, Περικλέτο μου, πώς ἔχοιμ ἐκλογαῖς;

Π.—Δὲν τάξιμαθ...

Φ.— Δὲν τάξιμαθες ἀλγθινά, ζωντόσιο λο;

Π.— Ἐγώ γιὰ τέτοια πράμματα δὲν δίνω πιὰ διώσιολο.

Φ.— Εἶναι τὸ σόμα σου θρασύ..
καὶ τὶ πολιτηγείσασι οὐ,
κανάγρα τοῦ διαθέλου,
ὅπου δὲν ἔχεις συλλογαῖς,
καὶ γιὰ Δημάρχων ἐκλογαῖς,
δὲν μεριμνᾶς καθόλου;

Π.— Ἐγώ δὲν πολιτυρδόζω
σάν καὶ σένα, κασομέρη,
μ' ἐκλογῶν κανούρια χάλια.

Ἐγώ σήμερα διαβάζω
τὰ τραπέζια τοῦ Λευτέρη,
καὶ μοῦ πέφτουν τὰ σάλια.

Ἐγώ βλέπω στὸν ἀγῶνα
τὸν Λευτέρη νὰ μιλῇ
μὲ τὸν Βῆδ τὸν Ηγεμόνα,
ποῦ τὸν ἐκτιμο πολῶ.

Ἐγώ γιὰλλα τώρα νοιώθω
μὲς στὰ σωθικά μου πόθο
καὶ λαχτάρα καὶ φωτιά.

Καὶ στής τέσσαις εὐτυχίαις
βλέπω τόρα συμμαχίαις
καὶ μὲ τὴν Αρβανιτιά.

Δὲν πηγάνω, σαχλωμούργη,
στὸν Μπενάκη, στὸν Μερκούρη,
καὶ στὰ σπήλαια τῶν ἐγκρίτων.

Γειὰ χαρά του τοῦ Λευτέρη,
ὅποι λίσταις θὰ μᾶς φέρῃ
τραπεζίδων ἀλησμονήτων.

Τί χαρά μας πάλι τώρα,
σύμμαχοι καὶ μὲ τὸν Βλιώρα,
καὶ σφικτὸς δεσμὸς κι' ἀγάπη,
μὲ τὸν Γκέγκη, μὲ τὸν Λιάπη.

Φ.— "Αρχισε, βρέ, νὰ τραγουδής
σάν άλλοτε καὶ πάλιν
ὑποψήφιων πάλη.

Σήκω τὰ μάτια σου νὰ ὅγες
δυνόματα στοὺς τοίχους,
καὶ πές καμπόσους στίχους.

Σὲ τοῦτον τὸν ἀναθρασμὸ μὴ φαινεσαι φορτῖμη,
καὶ πρέπει κάθε μνήμη
τῶν ἐκλογῶν ν ἀναπολῆ
τὰ τρόπαια τὰσθια...
πέρου μὲ σφαιρίας, προσφιλῆ,
κι' ἔφετος μὲ σφαιρίδια.

Ορκίσου, Περικλέτο μου, σὲ μνήματα πατέρων πάς και γι' αὐταῖς τῆς ἐκλογαῖς θάχης ἐνδιαφέρον, πᾶς δὲν θὰ μείνῃς ἀπαθής, ἀναισθητός και κρύος, μὰ πάλι θ' ἀνασκουμπαθής γιὰ τὸν ἀγῶν' ἄγριων.

Παραίτα τὸν Πρωθυπουργὸν και τὸν Μαρκαντωνάκη, κι' ἐμπρός, τὸ βῆμα σου γοργὸν γιὰ καθενὸς κονάκι.

Θέλεις κι' ὁ Τσίν Τούδης ἑκεῖνος, ὁ τῆς Κίνας Μανδαρίνος, νᾶθηγη Σύμβουλος τοῦ Δήμου.

Καὶ γυρεύεις μέσος στ' ἄλλα, Περικλέτο μου κεφάλα, και τὴν φήσο τὴν ἀνική μου.

"Αν λοιπὸν κι' αὐτὸν ἀκόμη, πούνοις κάτοικος τῆς Κίνας, τὸν θερμαίνει σόσος ζῆλος γιὰ τὸν Δῆμον τῆς Ἀθήνας, πᾶς ἔσθ σολιτής πούρος τῆς ἐνδέξου τούτης γῆς, πούλης και τὸν Παρθενώνα, δὲν δράξῃ εἰς τὸν ἀγῶνα σὰν τοὺς ἄλλους ἐκλογεῖς;

Πώς δέκαλος τοῦ Κινέζου δηλου δὲν σὲ συγκινεῖ, Περικλέτο γιγνενή; Ήθες ἔσθ σωστὸς αὐτόχθων χάσκων ἀδιαφορεῖς πρὸς τῶν ἐκλογῶν τὸν μέρον κι' ἄλλα ἀντ' ἄλλων φλυαρεῖς;

"Ενας ήριος λαμπρός μὴ και σὲ δὲν πειθάληπη, ω μαλάκα κορυφαῖς;

Πώς και σὺ δὲν πᾶς ἐμπρός, και γιατὶ δὲν βάζεις κάλπη σὰν τὸν Ράλλη τὸν βρέφεα;

Γιατὶ τώρα κατηφής κάθεσσαι στὸν καρφέν, και Κινέζους και βαρφεῖς δὲν μιμεῖσαι, κουνενέ;

Γιατὶ νάσαι τόσο κρύος; μὴν κοιμάσαι μακαρίως εἰς τὰς δάφνας τὰς νωπάς.

Και σ' αὐτὸν τὸ μεταξύ πᾶς τοῦλάχιστον δὲν πᾶς γιὰ νὰ δηγεῖ τὸν Τουφεκῆ;

Μὴ θερηγῆς τὸ ροζικό σου, και μ' ὄνδρατα πολλὰ κι' ἀπὸ ταῦλα πεδ' ψηλὰ κοδλῆσε και τὸ θικό σου.

Σήκωα, σαπισσακολέσθα, και πρὸς πάλην ἐτοιμάσου, γρήγορα σὲ σκάλα ἀνέβα νὰ κολλήσῃς τὸνόμαστο.

"Οταν τὸν ιστεφάνων δὲν σ' ἐγδιαφέρῃ πόλις, τότε, θρέμμα τῶν παιάνων, εἰσ' ἐξώλης και προώλης.

Κι' σταν ἐνδοξος ἀγῶν έγχωρίων ἐκπομπῶν δὲν σ' ἐνθουσιασθῇ, βλάμη, τὸ φωμὶ τὸ τρόφε χαράμι.

Κι' ἄλλο πιὰ δὲν μένει τότε, προσφιλέσσει συμπατρίωται, στῶν ἀγώνων τὴν μητέρα και τῆς δέξης τὴν κοιτέα, παρὰ νάλθουν ἐδῶ πέρα Μανδαρίνοι μὲ κοτσιά.

• Ο Περικλέτος ὥμελεξ γιὰ τὸν Γκαλήπ τὸν Κεμαλῆ.

Π.— Μές στὴν νέα τὴν ἀντάρα, που δὲν δίνω μὲ παντάρα, εἰδα, φιλε Φασουλῆ, τῆς Τουρκίας τὸ Κεμαλῆ, στὸ Παλάτι: μας νὰ πάγη γιὰ νὰ δώσῃ τὰ χαρτιά του, κι' έδειχνε γιὰδ' μὲς ἀγάπη κάθε φλογερὴ ματιά του.

Καὶ τῆς Τουρκίας δι Πρεσβευτῆς ἀστράπτων και μαρσίπη νὰ πάνουσιν ἀπειλαὶ πολέμων ἀκηρύκτων, [μαίρων και πρέπει: πιὰ πρὸς τὸ καλῷς νοούμενον συμφέρον νὰ δέσωμεν τὰς σχέσεις μας διὰ δεσμῶν ἀρρήκτων.

Μὰ κι' ὁ θικός μας δι Πανάς, ποι τέχει τετρακόσια, στὸν Πατισάχ ώμιλνας μὲ αὐτὴν τὴν ίσια γλώσσα. Σχέσεις στεναῖς τῶν δρό μετρῶν, και τόσο θὰ σφικτοδεθοῦν, δησοῦ δὲν θὰναι δυνατὸν ἀπὸ κανένα νὰ λυθοῦν.

Καθ' ὅλα σχέσις δραλή, κι' εἴπα κι' ἔγω στὸν Κεμαλῆ: "Ἐφέντη μου, χαίρ δλά,